

gal. Disse landes godkendelse af resultatet i Edinburgh blev reelt købt og betalt,

- at Fællesskabets regler ikke kan underkendes, hvilket reelt betyder, at det er Kommissionen og i sidste ende Ministerrådet, der afgør, hvorvidt nærhedsprincippet kan benyttes,
- at konkurrencepolitikken er et fælles EF-anliggende, hvilket betyder, at for eksempel Frankrig har muligheden for at nedlægge veto mod GATT-forhandlingerne for at beskytte de franske bønder. Det burde snarere have heddet EF's protektionistiske anti-konkurrencepolitik.

g: Retningslinier for nærhedsprincippet

Det blev konkluderet i Edinburgh, at Fællesskabet kun kan fravige nærhedsprincippet, hvis det kan godtgøres:

- at medlemslandene ikke tilstrækkeligt godt kan nå målet alene,
- at det pågældende spørgsmål berører flere lande, som de enkelte lande ikke på tilfredsstillende vis kan klare selv,
- at enkelte landes handlinger strider mod Traktatens mål (blandt andet med hensyn til økonomi og samhørighed).

Det konkluderes, at Fællesskabet kun skal træffe afgørelser, hvis det fremmer Traktatens mål.

Endelig konkluderes det, at det ikke i sig selv er et mål for Fællesskabet at fremstå med én stemme.

Endelig vil ingen punkter kunne komme under nærhedsprincippet, hvis det er en del af Traktatens mål.

Det ses, at endnu en gang overlades beslutningen om, hvorvidt et spørgsmål henhører under nærhedsprincippet, til EF. De enkelte medlemslande har altså ikke den store indflydelse på, om nærhedsprincippet kan anvendes.

Fremskridtspartiet har derimod foreslået, at det enkelte land positivt skal bede EF om at fravige nærhedsprincippet i stedet for. Dermed ville selvbestemmelsen fortsat være gældende. At Fællesskabet ikke har som formål at fremstå med én stemme, har kun minimal betydning, da det blot betyder, at jurister og politikere vil finde en anden begrundelse for Fællesskabets forrang.

h: Konklusion omkring nærhedsprincippet

Det er indlysende, at nærhedsprincippet gennemført på en forsvarlig måde kan være til stor fordel for alle Fællesskabets lande og ikke mindst Danmark i fremtiden. Men det er en del af aftalerne fra Edinburgh, hvilket betyder, at de allerede er sat i kraft under Rom-Traktatens nuværende regler. De dårlige effekter af nærhedsprincippet vil først vise sig, når og hvis Maastricht-Unionens traktat gennemføres.

Konklusion

Det bør bemærkes, at Danmark på ethvert tidspunkt kan tilslutte sig den fulde Maastrichttraktat efter de forfatningsregler, der er gældende i Danmark blandt andet med hensyn til afgivelse af suverænitet. Samtidig gøres der opmærksom på, at på det tidspunkt, hvor Danmark måtte ønske at indgå i fuldt omfang, vil alle afgørelser truffet uden Danmarks medvirken i denne periode også blive gældende for Danmark.

Der kan med andre ord blive tale om flere folkeafstemninger på et senere tidspunkt. Det afhænger helt og aldeles af, hvordan et nyt afstemningstema bliver defineret. Det ubehagelige ved denne paragraf er imidlertid, at vi mere eller mindre skal søge om fuld optagelse på et senere tidspunkt til nogle bestemmelser, vi ikke har været med i. Derfor kan man kun vurdere resultatet, som om vi bliver et andenrangs EF-land, der ikke er fuldgyldigt medlem, hvis Danmark stemmer ja den 18. maj.

Hele aftalen (Maastricht og Edinburgh) gælder under alle omstændigheder frem til næste regeringskonference i 1996 eller 1997. Der er altså ikke tale om nogen tidsbegrænset aftale.

Man må derfor konkludere, at Danmark faktisk ikke har fået noget som helst ud af Edinburgh-Aftalen. De andre lande kan stadig danne Unionen. Og da Danmark stadig er med i EF vil vi være tvunget til at følge de afgørelser, der bliver truffet af de elleve andre. Vi har bare ingen indflydelse!

Edinburgh-Aftalen er ikke andet end et stort reklame-bluff-nummer, som unionstilhængerne har gennemført for at få et dansk ja næste gang.

Europa i fremtiden

Da der faktisk ikke er tale om nogen ny situation, må vi prøve at se på, hvad der står i